

DO TEK

Informace pro farnost Vlašim

Říjen

2009

„Cesto Maria, Bráno Maria, Skálo růžencová...“

Jak jistě víte, od 1. září byl ve farnosti Vlašim ustanoven nový duchovní správce P. Jaroslav Konečný. S jeho svolením jsme pro Vás vybrali několik zajímavostí z jeho životopisu, který je celý zveřejněn na internetových stránkách jeho souboru www.musica-da-chiesa.cz.

Narodil se 14. ledna 1961 v Opavě.

Jeho otec, nyní již v důchodu, hrál na housle v tehdejší SOČRu - Symfonickém orchestru Československého rozhlasu.

Matka (+2009) působila jako učitelka a později i jako ředitelka mateřské školy.

Bratr Roman, po otci houslista, hraje v operním orchestru Národního divadla v Praze a v souboru Virtuosi di Praga.

Sestra Helena vystudovala pedagogickou školu a uplatnění našla jako speciální pedagog.

Základní devítiletou školu absolvoval na Spořilově v Praze 4. Hudební talent se u něho začal projevovat již v dětství. Od osmi let navštěvoval Lidovou školu umění na Spořilově, kde se učil hře na klavír. Kolem jedenáctého roku u něho nastalo období, kdy se ve svém volném čase chtěl věnovat spíše svým zálibám a kamarádům, a nikoliv cvičení hry na klavír. Jeho rodiče však zasáhli a dokázali ho u hry na klavír udržet přes tuto krizi kromě jiných způsobů i fyzickým násilím, za což je jim dodnes velice vděčný. Našel si v hudbě zálibu, objevil její krásu a zatoužil stát profesionálním hudebníkem. Ve třinácti letech se začal věnovat také hře na hoboje na hudební škole v Praze 1, Voršilské ulici.

Díky svému učiteli Oldřichu Čížkovi, se rozhodl k přípravě přijímacích zkoušek na Pražskou konzervatoř. Zde studoval u vynikajících pedagogů hoboje hry. V pátém ročníku konzervatoře si přibral ještě druhý hlavní obor – varhany.

Po ukončení studia hoboje na konzervatoři se Jaroslav Konečný dále věnoval studiu hry na tento nástroj na Akademii múzických umění v Praze. Přitom paralelně pokračoval ve studiu varhan na konzervatoři.

Svoji hudební kariéru započal v činoherním orchestru Národního divadla v Praze. Zde působil současně při studiu hoboje na AMU i varhan na konzervatoři. V divadle se setkával s řadou známých herců. V pauze mezi odpoledním a večerním představením hrával barokní sonáty s Josefem Kemrem a s dirigentem činoherního orchestru a hercem Divadla Járy

Cimrmana Pavlem Vondruškou. Josef Kemr hrával generálbas na svou neobyčejnou violu a Pavel Vondruška klavír.

S Josefem Kemrem se Jaroslav Konečný nadále vídal jako čerstvý konvertita a ministrant v některých pražských kostelech, především v Týnském chrámu a v kostele Svatého Havla, kam tento velký český herec chodíval na mši svatou.

V roce 1986 si udělal konkurs na místo I. hoboisty operního orchestru Smetanova divadla (dnes Státní opera Praha).

Už na konzervatoři si Jaroslav Konečný uvědomoval, že se stále více setkává s věřícími lidmi z řad spolužáků i profesorů. V polovině osmdesátých let nastalo pro Jaroslava Konečného období konverze. Objevoval nové duchovní hodnoty, pomalu opouštěl bohémský život úspěšného mladého hudebníka a postupně rozvíjel svou víru v Boha.

Často jezdíval do přírody ke Karlštejnu, kde navštěvoval kostelík svatého Palmácia. Zde se seznámil s farářem Václavem Malíkem, jež se pro něho stal velkým kněžským vzorem a důležitou osobou v období jeho konverze. Tento, dnes již zesnulý karlštejnský farář, měl na Jaroslava Konečného rozhodující vliv v hledání jeho životní cesty i na jeho budoucí duchovní povolání. Scházeli se nejen v kostele Svatého Palmácia, ale také na karlštejnské faře, kde spolu hovořili o věcech duchovních. V té době se Jaroslav Konečný začal věnovat varhanní hře při liturgii.

Po absolvování ročního katechumenátu byl 18. 9. 1988 v kostele svatého Palmácia na Karlštejně pokřtěn.

Během konverze hrál ještě stále první hoboj v operním orchestru tehdejšího Smetanova divadla.

V roce 1991 vstoupil do Teologického konviktu v Litoměřicích, který fungoval jako přípravný rok před vstupem do kněžského semináře. Na radu tehdejšího pražského pomocného biskupa Antonína Lišky nedal v divadle hned výpověď, ale sehnal si za sebe náhradu a vzal si neplacenou dovolenou.

Už po půl roce však odevzdal na správu opery divadelní frak i služební hoboje, které měl tolik rád a v roce 1992 ve svých jednátřiceti letech vstoupil do pražského semináře. Kolegové z orchestru i spoluhráči v komorních souborech se velmi divili jeho rozhodnutí a nemohli jeho jednání pochopit. V plnosti nechápali jeho rozhodnutí ani rodiče, kteří v této době žili dosud jako nepraktikující katolíci. Teprve v r. 2004 si rodiče P. Jaroslava Konečného

konvalidovali církevní sňatek za asistence svého syna, tehdy již faráře ve farním kostele ve Zruči nad Sázavou.

Současně se vstupem do Arcibiskupského semináře začal studovat na pražské Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy. Původně si myslel, že se svým hudebním povoláním zcela skončí, ale od tohoto rozhodnutí upustil na žádost rektora Karla Pilíka, který chtěl, aby Jaroslav Konečný hrál na varhany při liturgii a vedl duchovní hudbu k nejrůznějším příležitostem.

Na žádost představených založil pěvecký sbor pražských bohoslovců, kteří pod jeho vedením pravidelně pořádali koncerty duchovní hudby pro veřejnost, natočili společně CD s názvem Hudba v pražském Arcibiskupském semináři a zasadili se o instalaci píšťalových varhan v seminární kapli Nejsvětějšího srdce Páně. Během pobytu v semináři se Jaroslav Konečný definitivně ujistil, že se má stát knězem. Z teologických disciplín jej nejvíce zaujala dogmatika. Studium na pražské Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy ukončil v roce 1997.

Po studiu teologie a ukončení přípravy v arcibiskupském semináři v Praze byl Jaroslav Konečný vysvěcen na jáhna a poslán do farnosti Řevnice nedaleko od Prahy. Zde prožil svůj jáhenský rok, který je důležitou součástí cesty ke kněžství.

Po roce jáhenského působení ho roku 1998 pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk vysvětil v pražské katedrále na kněze. Jako kaplan nastoupil do pražské farnosti v Praze 10 – Vršovcích. Po roce byl přeložen na první samostatné místo do Zruče nad Sázavou.

Od roku 2003 vykonává funkci vikáře vikariátu Vlašim. V rámci vikariátu vyučuje své žáky varhanní hře a připravuje je k působení při liturgii.

Loučení a vítání

Bratři a sestry, čtenáři Doteku!

Srdečně Vás všechny zdravím na stranách farního časopisu. Je mým milým úkolem pozdravit vás v tomto říjnovém čísle a napsat několik vět na uvítanou.

Loučení a vítání patří k našemu životu. V předchozím čísle Doteku se můj předchůdce P. Jan s Vámi loučil, já se s Vámi nyní vítám. V loučení i vítání je změna, dynamika, impuls.

Církev je živým organismem - společenství kolem našeho Pána Ježíše Krista. A protože on je živý, je živá i jeho církev. Každý svěcenec na samém počátku svého kněžství slibuje svému biskupovi, z jehož rukou přijímá svěcení i jeho nástupcům úctu a poslušnost. Pět let se bohoslovec na tuto skutečnost připravuje v semináři, ví dobře a konkrétně co to znamená. S napětím očekává své první místo nejprve jako jáhen, pak jako kaplan a pak ještě několikrát ve svém životě jako samostatný duchovní správce farář či administrátor. Každé přeložení kněze je velká životní změna. Jiné prostředí, jiná farnost, noví lidé. Je to něco s čím kněz počítá, ale co se ho vždy bytostně dotkne. Přicházím do Vlašimi na své již čtvrté místo. Nejprve jsem jako jáhen rok sloužil v Řevnicích u Prahy. Kromě této farnosti jsme s vikářem Josefem Pecinovským, rodákem z nedalekých Radošovic, měli na starosti ještě Dobřichovice, Všenory, Liteň, Mořinu a - Karlštejn, kde jsem byl před jednadvaceti lety v kostelíku sv. Palmácie pokřtěn.

Jako kaplan jsem byl ustanoven v Praze 10 Vršovicích. Mými faráři byli dnes již oba suspendovaní kněží P. Vladimír Mikulica a po něm po čtyřech měsících P. Roland Solloch. Byl to pro mne velmi těžký rok ve kterém jsem se ale mnohému naučil dle úsloví "Všechno zlé je k něčemu dobré". I to, že člověk pozná kudy cesta nevede je velmi cenné. Po roce kaplanství ve Vršovicích jsem působil 10 let jako farář ve Zruči nad Sázavou. Bylo to období ve kterém jsem zanechal první část svých nejlepších let života. Tu druhou část nejlepších let než přijde stáří a nemoci, doufám, prožiji zde s vámi.

Kromě svých farářských povinností jsem byl po několika letech ustanoven vikářem vlašimského vikariátu, vedl pěvecký sbor, věnoval

se výuce varhaníků a k tomu ve volném čase koncertní činnosti na historické hudební nástroje ve svém souboru Musica da chiesa. (www.musica-da-chiesa.cz)

O přeložení do Vlašimi jsem se dozvěděl krátce po biskupské vizitaci pana kardinála ve Zruči nad Sázavou při osobní návštěvě generálního vikáře ThDr. Michaela Slavíka. Je pravda, že jsem toto sdělení nečekal, ale má okamžitá reakce byla souhlas. Věřím, že je to rozhodnutí Boží, které mi ústy církve tlumočí můj biskup, kterému jsem před lety úctu a poslušnost sliboval. Následovalo loučení s farností ve které jsem působil 10 let.

V únoru tohoto roku jsem se rozloučil s mou maminkou, které mi tak náhle odešla na věčnost. Víím, že loučení mají v lidském životě svůj velký význam a že těmito lidskými loučeními nás Bůh připravuje na to loučení definitivní kdy budeme odcházet z tohoto světa. Jsou to jakési zkoušky, někdy malé jindy větší, na loučení se světem po kterém ovšem následuje vítání s věčností. Pokud má člověk na paměti tuto skutečnost, dokáže ta malá loučení brát s pomocí Boží a těšit se na vítání.

Chtěl bych Vám všem poděkovat za ta milá přivítání v naší farnosti, ať už hned při naší pouti a posvícení 1. září nebo zvláště po koncertě na uvítanou při vystrojení té krásné hostiny v domečku pro návštěvníky koncertu.

Děkuji také za uvedení do farnosti našemu panu generálnímu vikáři. Velice si toho vážím, že přicházím do farnosti takto živé a fungující. Je to také dílem mých předchůdců. Závěrem chci tedy poděkovat s vděčností P. Janu Dlouhému, který mi předal farnost ve vzorném pořádku a s velkou řadou zkušeností a kontaktů. I mému předchůdci ve vikářské službě P. Jiřímu Gapskému, který zde mnoho dobrého zařídil a vybudoval. A také P. ThDr. Josefu Babkovi, který za své požehnané působení zde ve Vlašimi požívá již jistě svou blaženou odměnu na věčnosti.

Těším se na vše co nám společně náš Pán od věčnosti připravil.

Váš P. Jaroslav Konečný

Milí přátelé!

Srdečně vás zdravím ze svého nového působistiště v Mníšku pod Brdy, kde se postupně zabydluji tak, jak to odpovídá mým představám. Chci vám především touto cestou ještě jednou poděkovat za vaši přízeň a pomoc, která byla velmi milá. Vždy budu rád vzpomínat na Vlašim a okolí. Děkuji za krásné dárky, které mi udělaly velkou radost a teď užitečně slouží.

Moje nová farnost je blízko od Prahy a má s ní velmi dobré dopravní spojení. Drtivá většina obyvatel jezdí do zaměstnání právě tam. Bohužel se mnozí vrací až navečer, takže bohoslužby během týdne jsou opravdu velmi málo navštíveny, kupodivu ani babičky nechodí. V neděli je však kostel zaplněn a účastní se i dost mladých rodin s dětmi. Sousední kostel v Líšnici se v neděli rovněž slušně zaplní. V ostatních kostelích a kaplích je to výrazně slabší. Ale všude jsou dobří lidé a mám radost, že se hlásí a mají zájem.

Do okruhu farnosti patří též Domov pro seniory v Mníšku, Domov důchodců v Kytíně a sanatorium na Pleši. V Mníšku je jedna Základní škola (1.-9. Tř.). Náboženství učí paní katechetka na faře. Ostatní školy navštěvují děti a mládež v Dobříši nebo v Praze.

Mníšek je město menší než Vlašim, zhruba poloviční, má hezké náměstí ve svahu, kde uprostřed vévodí kostel sv. Václava s věží zdálky viditelnou. Nad městem v brdských lesích je poutní areál Skalka s kaplí sv. Maří Magdalény, zrestaurovaným klášterem a poustevnou. Krásné místo pro výletníky – ti mohou jít naučnou stezkou po stopách Káji Maříka. Farnost patří do vikariátu příbramského. S kněžími jsem se už sešel na vikariátní konferenci a s radostí musím říci, že je to veselá parta. I P. Jiří Rozmajzl, bývalý kaplan vlašimský, dnes výpomocný duchovní, žádnou legraci nezkaží. Neumím dost dobře posoudit, jak prožívá novou situaci můj předchůdce P. Robert Cieszkowski na Březových Horách, ale jistě má před sebou mnohé stavební úpravy. Ale nakonec to já také. A kdo z farářů tyto starosti nemá, že?

A tak si, přátelé, přejeme navzájem chuť do života a radost. S Pánem Bohem je život dobrodružný a vždycky krásný. A tak ať nám žehná, o to společně prosíme.

S vděčností P. Jan Dlouhý

Vzpomínka na P. Antonína Norberta Vlasáka.

(13.1. 1812 - 7. 12. 1901)

Dokončení

Na velkém náměstí měl v domě č.141-2 kupecký obchod František Filípek, který vedle tohoto obchodu zřídil plzeňskou pivnici.

Poněvadž tato pivnice byla právě na protější straně domu č.247 kde Vlasák bydlel a Filípek byl nad to zetěm Štecherovým a Vlasák ve své slepotě a osamělosti toužil po trošce styku s lidmi, dával se s blížícím se večerem svou hospodyní Pepičkou dovésti do této pivnice, aby trochu pobesedoval. Bylať to jediná jeho zábava.

V tutéž dobu jako on docházel sem stejně starý žid Josef Stein, bývalý obchodník sřízním zbožím na Malé Straně a kantor v synagoze, taktéž hluchý jako P. Vlasák a konečně městský jednatel Marin Štětina značně trpící kloubovým reumatismem (však také záhy roku 1888 zemřel), mající mimo to tu vadu, že nemohl hlasitě a jasně mluvit, nýbrž jen sípavě šeptal.

Představte si, když tito tři se sešli jaká to byla zábava: dva hluší a jeden šeptající. A přece se scházeli a patrně i dobře bavili. Nešlo-li to jinak, uctívali se vzájemně „šňupcem“. V 9 hodin přišla Pepička pro pana faráře a odvedla jej domů.

Byla-li větší společnost a veselejší nálada, neodmítl Vlasák zdržeti se o hodinu déle, pak ale někdo ze společnosti se nabídl, že jej dovede domů a Pepička se vrátila sama. Jmenovanému Steinovi se pro jeho poctivost všeobecně říkalo „der Ehrliche“.

Dne 16.srpna 1896 slavil A. N. Vlasák 60ti letí svého kněžství, při kterýchžto diamantových druhotinách obec vlašimská a ctitelé jeho uspořádali jeho věku a zdravotnímu stavu přiměřené oslavy.

A tak žil v ústraní až do dne 7. prosince 1901, kdy ve Vlašimi v domě čís. 247 posledně vydechl tento kněz – vlastenec nedočkav se uskutečnění svých horoucích tužeb, nedočkav se dne 28. října 1918, ale zemřel v naději a předtuše, že jeho národ, národ český, bude zase, jako bývalo a jak věštil J. A. Komenský, doma svým pánem, byl ale také ušetřen bolesti okleštění našich historických hranic. Jest pochován na hřbitově vlašimském a péči a nákladem Čtenářského spolku a obce vlašimské byla roku 1903 na jeho rodném domě čís. 133 ve Vlašimi zasazena a slavnostně odhalena ozdobná kovová pamětní deska s nápisem: „Zde se narodil dne 13. ledna 1812 Antonín Norbert Vlasák, kněz a spisovatel“.

Tento ctihodný a vlastenecký kněz zůstane trvalou ozdobou našeho města a zasloužil by si býti ve svém rodišti uctěn zřízením „Vlasákova musea“.

Znal jsem osobně jednoho ze synovců Vlasákových, který býval kočujícím hercem a později zakotvil jako zpěvák ve sboru a interpret drobných episek v král. čes. zemském divadle v Praze.

Dalším, asi prasynovcem, byl (a snad jest) učitel a obecní kronikář v Louňovicích Antonín Norbert Vlasák, který by snad o svém prastrýci mohl říci více jak já a mohl by k zřízení Vlasákova musea zaujmouti konkrétnější stanovisko.

Tento životní příběh P. A. N. Vlasáka sepsal Antonín Šavřda před více než 70-i lety a v této podobě byl na pokračování zveřejněn v tehdejší, dnes již vzácně dostupném, vlašimském časopise "Hlasy od Blaníka" z roku 1939.

Návštěva našich přátel z katolické farnosti Weida.

Ve dnech 17. října (sobota) a 18. října (neděle) 2009 nás navštíví přátelé z farnosti Weida (Německo).

Předběžně byl pastorační radou dne 15.9. schválen následující program

Sobota 17.10.

Příjezd našich přátel v dopoledních hodinách. Ubytování a oběd v hostitelských rodinách.

13.00 odjezd z Vlašimi

13.30 procházka po hrázi vodního díla Želivka.

14.30 návštěva Muzea rekordů a kuriozit Pelhřimov

17.00 krátká pobožnost na Loretě u Vlašimi

18.00 večeře ve farní besídce, společný večer s vlašimskými farníky

Neděle 18.10.

Snídaně v hostitelských rodinách

Pro zájemce z řad našich přátel návštěva parku s možností prohlídky čínského pavilónu od 10.00

11.00 mše sv. ve Vlašimi

12.30 oběd v restauraci Domašínská brána

Po obědě odpoledne odjezd 11 našich přátel do arcidiézního centra Nazaret v Praze Kunraticích. Další čtyři přátele odjedou domů do Weidy.

Abychom oplatili našim přátelům jejich pohostinnost, kterou prokázali naší 17 členné výpravě v loňském roce, prosíme farníky o pomoc dle svých časových možností, především při společném večeru v sobotu. Nejsou tak důležité jazykové znalosti, ale ochota pomoci při obsluhování a konverzaci. Vítaní jsou studenti, kteří tak mají jedinečnou příležitost se procvičit v německém jazyce !!!

**Zájemci o výpomoc se mohou hlásit telefonicky na faře ve Vlašimi
317 842 267 nebo na čísle 317 846 213 (Roman Farion)**

▼ Kondraci vznikne farní muzeum.

Zatím historicky největší objem dotace se podařilo obci získat na rekonstrukci objektu fary v novém projektu cestovního ruchu s názvem „Farní muzeum v Kondraci – návštěvnické centrum“. Objekt fary umístěný přímo na návsi je bohužel již několik desítek let

nevyužitý a tomu odpovídá i jeho stav. Po dohodě z Římskokatolickou farností Vlašim a Arcibiskupstvím pražským se obec rozhodla využít tento historicky hodnotný objekt pro návštěvníky Kondrace. Vznikne tak kvalitní zázemí i pro tradiční akce, které obec se svými aktivními občany každoročně organizuje. Kondracká fara bude aktivním turistickým cílem na principech zážitkové turistiky. Kromě autentického interiéru z přelomu devatenáctého a dvacátého století získají návštěvníci informace o životě na faře prostřednictvím interaktivních panelů. K dispozici bude také řemeslná dílna, kde se mohou vyrábět svíčky, ruční papír či tisknout na knihtisku obrázky s dobovou tematikou církevních svátků. Na farské zahradě bude bylinková zahrada se symbolickým christologickým a mariánským významem, místa pro odpočinek i pastva ovcí a koz, které k farnímu hospodářství patřily. Využita bude i budova bývalé márnice, kde bude instalována výstava o historii obce. Projekt s celkovými náklady 14.184.000,- Kč je financován z Regionálního operačního programu NUTS II Střední Čechy. Obec bude spolufinancovat projekt za vynikajících podmínek ve výši 7,5 % celkových uznatelných nákladů. Vlastní stavba byla zahájena na jaře 2009. V současné době probíhají stavební práce, které budou hotovy do konce roku. Slavnostní otevření farního muzea se uskuteční v dubnu 2010.

Petr Zapletal – manažer projektu

Ze života farnosti

3. 10. – sobota - **Vlašim** – kostel sv. Jiljí – 19,00 hod. v rámci festivalu Podblanický hudební podzim 2009 se uskuteční koncert komorního orchestru CAMERATA FILARMONICA BOHEMIA se svými sólisty. Slovem provází Otakar Brousek. Více informací i o dalších koncertech tohoto festivalu najdete na nástěnce u kostela nebo na www.podblanickypodzim.cz.

18. 10. – neděle – sbírka na misie

20. 10. – úterý – **Čechtice** – vikariátní konference. Mše svatá jako obvykle v 9,00 hod.

Mše svaté pro děti

od nového školního roku již pravidelně každou **neděli od 11,00 hod.**

U příležitosti návštěvy Svatého Otce v naší zemi je možné si zakoupit pamětní mince v hodnotě 100,- Kč. Objedat si je můžete na internetové adrese www.papezmince.cz

Modleme se za nového arcibiskupa

Přiblížil se termín, kdy náš současný arcibiskup kardinál Miloslav Vlk ukončí své působení jako hlava místní církve. On sám nás povzbuzuje, abychom se naléhavě modlili a Pánu s důvěrou předkládali záležitost jmenování jeho nástupce. Komu tato událost leží na srdci, může využít i doporučených modliteb, které byly vydány Arcibiskupstvím pražským.

